

Sofie mizi v podhoubí

kapitola pátá

Když malá Sofie domluvila, podhoubí se znova o něco víc propletlo, zesílilo a zvětšilo se. Slabě světélkovalo a vytvářelo různé kruhy a labyrinty, vlnilo se, poblíkávalo a děti se na to nemohly vynadávat.

Malá Sofie se zeptala: „Myslíte, že teď jsme houby, nebo jsme zase děti? A jak to poznáme?“

„Možná jsme obojí,“ řekla Heike.

„Bába Bedla je taky obojí, ne?“ dodal Honza. Vasja neříkal nic, pořád se nemohl nabažit toho, že není sám, že nemá hlad a že na nikoho nemusí střílet ani před nikým utíkat.

Sofie se neklidně vrtěla a pořád pozorovala blikající podhoubí.

„Tohle je přeci cestička, podívejte,“ ukazovala ostatním. A opravdu, v podhoubí, trochu stranou od nich, světélkovala tenounká cesta, která vedla někam z louky hluboko do hor. „Já se tam kouknu! Já totiž hrozně ráda někam jdu sama. V útulku jsme pořád museli chodit pohromadě a nikdy jsme nesměli sami do hor. A já jsem se tam do těch kopců vždycky chtěla podívat. Ale ne jako na výlet s tetama, ale sama!“ Sofie rozpletla svoje vlákna, kterými se držela ostatních, a vydala se po cestičce. Než se vzpamatovali, byla pryč.